

ת"ד 1797/04/13 - מדינת ישראל נגד גיא גדסי

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 1797-04-13 מדינת ישראל נ' גדסי
לפני: כב' השופט אריה זרזבסקי

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

גיא גדסי

ע"י ב"כ עו"ד מאיה צרפתי

הנאשם

הכרעת דין

בית המשפט מזכה את הנאשם מחמת הספק

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של נהיגה בקלות ראש וגרם חבלה של ממש וזאת בניגוד לסעיפים 62 (2) ו-38 (3) לפקודת התעבורה התשכ"א - 1961.

הרקע לכך הוא שביום 9.9.2012 בסמוך לשעה 11:30 נהג הנאשם בבני ברק בטנדר עם גרור ברח' בית הלל מכיוון מזרח למערב והתקרב לצומת עם רח' חזון איש. אותה עת חצה את הכביש מימין לשמאל בכיוון נסיעת הנאשם הולך רגל. כתב האישום מייחס לנאשם כי נהג בקלות ראש בכך שלא שם לב לדרך ופגע עם הגרור בהולך הרגל, וגרם לו חבלה של ממש.

אין מחלוקת בין הצדדים בעניינים הבאים:

1. הנאשם נהג בטנדר איסוזו מ.ר. 2570265 ברח' בית הלל ממזרח למערב והתקרב לצומת עם רח' חזון איש.

2. סמוך לצומת מסומן מעבר חציה להולכי רגל, ובצד שמאל בסמוך לצומת ועל חלקו הדרומי של מעבר החציה היו ערימות חול עקב עבודות חפירה שהתבצעו במקום.

3. הולך הרגל נפגע לאחר שנפל על הכביש (שורה 8 להודעת הולך הרגל - ת/1 וחקירה נגדית של הבוחן אלי צמח שורה 7 בעמוד 14).
4. כתוצאה מהתאונה נגרמו להולך הרגל שברים ברגל ימין.
5. ברכב הנאשם היה נוסע נוסף (עד הגנה) רם קטרי.
6. איש מהעדים לא ראה את התאונה בזמן הארוע וכמו כן איש מהעדים לא ראה את מספר הרכב או הגרור (סעיף 21 לסיכומי התביעה).

המחלוקת בין הצדדים הינה כלדקמן:

לגירסת המאשימה - מהראיות הנסיבתיות עולה כי הגרור פגע בהולך הרגל עת חצה את הכביש.

לגירסת הנאשם - התביעה לא הצליחה להוכיח ולקשור את הנאשם ואת רכבו לארוע של הפגיעה בהולך הרגל.

דין והכרעה

1. מטעם התביעה העיד ע"ת מס' 1 הולך הרגל הנפגע זלמן ברלין. הוא העיד כי לא יודע מי הפיל אותו וכי הוא ראה שהוא היה עם נגררת (שורה 9 בעמוד 2 לפרוטוקול).
2. בהודעתו במשטרה מסר הולך הרגל כי מיהר להגיע למדרכה ואז נפל על הפנים והרכב עלה עם הגלגל שלו על רגל ימין.
- לדבריו הוא ראה כי הרכב הפוגע היה עם נגררת ובלונים בצבע ירוק מאחורה (שורות 7 - 10 ושורות 16 - 18 לת/1).
3. מטעם התביעה העיד ע"ת 3 גולדמן דוד אשר ראה את הולך הרגל שוכב על ערימת חול והוא אמר לו כי נפגע מנגררת של רכב שהיו עליה בלונים ירוקים (שורות 26 - 28 לעמוד 5 לפרוטוקול).
- לדבריו ראה את הרכב נסע ברח' חזון איש אך לא ראה את הנהג ואין לו את מספר הרכב או הנגרר (שורה 15 בעמוד 6 ושורות 9 - 10 בעמוד 7 לפרוטוקול).

4. מטעם התביעה העיד ע"ת 4 הבוחן אלי צמח.

הבוחן העיד בחקירה נגדית כי ערך השוואה בין סימני הצמיג שמופיעים על מכנסי הולך הרגל ומצא כי הם מתאימים לרוחב הצמיג של הנגררת (שורות 20 - 24 בעמ' 9 לפרוטוקול וכן סעיפים 10, 1 - 14 לדוח הבוחן - ת/7) ואולם בהמשך חקירתו הנגדית העיד לאמור:

"רוחב הצמיגים של נגררת הוא משהו זהה" (שורה 14 בעמ' 14 לפרוטוקול).

כמו כן העיד כי המכנסיים של הולך הרגל לא נשלחו לבדיקת מז"פ (שורה 22 בעמ' 13 לפרוטוקול).

5. בעדותו מסר הנאשם כי ביום הארוע עבד עם קטרי רם (עד ההגנה) ונסע לקנות אוכל ברח' רבי עקיבא. כשנסע בדרך לצומת עם רח' חזון איש עצר פעמיים פעם לבדוק שהתעלה מוגנת ועצר לכיוון מעבר החציה ופנה ימינה, ולא שמע שום תנועה חריגה כי לאחר כ- 15 דקות קיבל טלפון ממנהל האתר יעקב כי מחפשים אותו מהמטרה מאחר שפגע במישהו (עמ' 16 לפרוטוקול).

6. לדברי הנאשם רכבים הדומים לשלו הסתובבו באתר (שורות 1 - 8 בעמ' 17 לפרוטוקול).

לשאלת התובע מדוע לא ציין זאת בהודעתו במטרה השיב כי ביום התאונה היה נרגש, המתין לחוקר שעה שזה נראה לו כנצח (שורות 1 - 2 בעמ' 19 לפרוטוקול).

7. יצוין כי ע"ת 3 גולדמן העיד כי ראה טנדר לבן נוסע על חזון איש, ואילו עפ"י רשיון הרכב שהוצג (נ/3) המדובר ברכב בצבע כסף.

8. עד ההגנה רם קטרי אשר נסע עם הנאשם ברכב לא הרגיש בשום דבר. לדבריו נסעו במהירות איטית כ- 15-20 קמ"ש (שורות 27 - 28 בעמ' 23 לפרוטוקול).

גם בהודעתו במטרה העיד הנאשם כי נסע במהירות איטית של כ- 10 קמ"ש (שורה 12 לת/10).

9. יצוין כי במסקנותיו בדוח הבוחן מצוין הבוחן כי על נהג הרכב היה להבחין בהולך הרגל ולאפשר לו להשלים את חצייתו בבטחה וכך היה מונע את התאונה (סעיף 14 ל- ת/7) ואולם בחקירתו הנגדית חזר בו למעשה מגירסה זו והעיד כי הולך הרגל לא נפגע כשהיה עומד אלא כשהיה שכוב על תלולית העפר (שורה 7 לעמ' 14 ושורות 9 - 14 בעמ' 15 לפרוטוקול).

10. האיש אשר קשר לכאורה את הנאשם לארוע היה יעקב מנהל האתר אשר טלפן לנאשם והזעיקו חזרה למקום הארוע. נראה כי מן הראוי היה על התביעה לחקור את אותו מנהל האתר במיוחד לאור העובדה כי המדובר בתיק המתבסס על ראיות נסיבתיות.

11. לאחר ששמעתי את הצדדים ובחנתי את הראיות והעדויות נותר בי ספק לגבי הצלחת המאשימה להוכיח ולקשור את הנאשם מעבר לכל ספק סביר לארוע התאונה.

לפיכך ולאור כל האמור לעיל, לא הוכחה המאשימה את אשמת הנאשם מעבר לכל ספק סביר לפיכך מזכה אותו בית המשפט מחמת הספק.

המזכירות תשלח העתק הכרעת דין לצדדים.

ניתנה היום, י"א סיוון תשע"ד, 09 יוני 2014, בהעדר הצדדים